

Man kan sige, at det er meget forskelligt, hvad der er sket de enkelte steder. Det betyder, at der er amter, der er kommet meget langt, men det betyder også, at der er amter, der ikke er startet endnu, og her vil jeg godt benytte lejligheden til at udtrykke utålmodighed. Hvis vi ikke skal blive ved med at trætte Folketinget med denne diskussion, forventer vi i hvert fald fra SF's side, at de sidste amter også kommer med – ikke med en bestemt model, men med en model, der sikrer, at der bliver gjort noget for de selvmordstruede.

Det blev nævnt undervejs af en af ordførerne, at det er nødvendigt at kigge på frontpersonalet i denne situation. Der har i pressen været en debat, som vi også har fulgt, om de praktiserende lægers og sundhedspersonalets holdning, og sundhedsministeren nævnte en række grupper, hvor der skal foretages en uddannelsesmæssig indsats. Nogle steder er den allerede i gang, og det vil vi godt kvittere for, og vi synes også, det er afgørende, at den bliver rettet mod det centrale personale, nemlig de praktiserende læger og det sundhedspersonale, der vel har den centrale rolle i denne indsats.

Vi ved ret meget om selvmord, og det får mig til at sige, at en af farerne i den politiske debat nogle gange er, at hvis man ikke kan klare det hele, risikerer man at ende i afmægtighed, og så kan man ikke tage fat nogen steder. Sådan er situationen ikke her.

Vi ved meget præcist, at mennesker, der har forsøgt selvmord, vender tilbage med langt, langt, langt større hyppighed. Vi ved, at sindslidende er i faregruppen, vi ved, at ensomme ældre er i faregruppen, vi kan se en uhyggelig stigning i antallet af unge, specielt unge piger, der forsøger selvmord, og vi ved, at flygtninge-/indvandrergruppen eller de dele af den, som har været utrolig barske ting igennem og ikke altid bliver modtaget nænsomt i det samfund, de kommer til, er en risikogrube.

Efter mit kendskab er Grønlands befolkning også en målgruppe, og her vil jeg sige med hensyn til kampagner, at hvis jeg er rigtigt informeret, har den kampagne, man har lavet på Grønland, faktisk haft en meget stor virkning. Men det er jo noget af det, vi kan arbejde videre med under udvalgsarbejdet.

Jeg vil i øvrigt sige tak til sundhedsministeren for en, synes jeg, imødekommende tale. Det samme gælder den socialdemokratiske ordfører, fru Karen J. Klint, som jeg også vil takke for et meget imødekommende afslag. Jeg opfattede,

at der var megen god vilje til at gøre de her ting, og det synes jeg er fint.

Fru Tove Fergo var enig i intentionerne, men mente, at der er rigtig god gang i tingene, og det er også rigtigt. Der er gang i dem, men vi er ikke ved vejs ende, og jeg synes, vi skal passe på – det tror jeg nu heller ikke lå i fru Tove Fergos indlæg – at vi ikke så at sige hviler i en situation, hvor vi ikke er færdige endnu.

Fru Henriette Kjær kunne støtte store dele af forslaget, men ikke det hele, og ærgrede sig over, at vi ikke havde fået snakket sammen, og det vil jeg godt kvittere for. Men det går jo nogle gange lidt stærkt her i huset. Det, der specielt var fru Henriette Kjærs problem, var punkterne 3 og 4 i beslutningsforslaget, der vedrører livsmodsunervisning og en informations- og oplysningskampagne.

Det er ikke afgørende for os, at lige præcis de to ting er med; vil jeg godt sige, og derfor ser jeg frem til et udvalgsarbejde, hvor vi kan finde sammen om det, vi kan blive enige om, og hvor vi eksempelvis kan få udbygget den del af forslaget, der vedrører en informations- og oplysningskampagne. Og det kunne være spændende at høre lidt mere om de grønlandske forsøg, for hvis det faktisk er sådan, at grønlænderne har lavet nogle gode forsøg, synes jeg, det ville være spændende at kigge på dem under udvalgsarbejdet. Men det er ikke afgørende for os, at det kommer igennem,

Også tak til fru Inge Refshauge, der sagde, at handlingsplanen er god. Det er jeg enig i, og jeg synes, opgaven har været at sikre, at de gode intentioner, der lå i handlingsplanen, også blev virkeliggjort. Tak for støtten!

Det samme skal jeg sige til fru Yvonne Herløv Andersen, som sammen med støtten også udtrykte utålmodighed. Jeg tror, det er vigtigt at blive ved med at udtrykke utålmodighed, så dette område ikke bliver glemt.

Jeg vil også sige tak for støtten til hr. Morten Helveg Petersen, fru Tove Videbæk og hr. Tom Behnke, der havde det samme forbehold som De Konservative vedrørende punkterne 3 og 4.

Jeg vil runde af med at sige, at vi meget bevidst har undgået at lægge os fast på en meget stram model, for det tror jeg ikke man skal. Til gengæld vil jeg godt sige, at vi fortsætter – ikke nødvendigvis i form af beslutningsforslag, men vi fortsætter denne debat, indtil tingene er bragt så langt mod vejs ende, at der i ethvert amt er et tilbud af en kvalitet, der gør, at mennesker kan få den hjælp, som er så vigtig, på det rigtige